

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Prima carte din seria

✻ CALEA TENEBRELOR ✻

REGELE FRÂNT

Philip Womack

EDITURA
UNICART

CUPRINS

1. Îl invoc pe Regele Frânt	9
2. Cerbul înaripat	24
3. Copac, piatră, cerc	34
4. În toiul nopții	61
5. Înghițiți umbra! Furați soarele! Despicați aerul!	74
6. Aventura de la supermarket	83
7. Această beznă	110
8. Cavalerul Lebadă	136
9. Corbul și flăcările	154
10. Templul lui Mitra	177
11. Giles Cuthbertson	200
12. Lebedele și Weston	219
13. La ananghie	237
14. Către Turnu-ntunecat	249

Capitolul unu

ÎL INVOC PE REGELE FRÂNT

A PUSUL VĂRATIC SCĂLDA GRĂDINA din fața căsuței într-o lumină aurie. Trist, și cu o durere de cap infernală, Simon își urmărea cu privirea părinții, care se îndepărtau cu mașina.

- Să ai grijă de Anna! strigă tatăl lui, de la geamul mașinii.

Mama, elegantă în rochia ei veche, de seară, îi făcu cu mâna.

Apoi mașina dădu colțul și Simon se uită după ei, cum înaintau pe aleea care urca spre stânci, dincolo de care cobora plaja și se întindea marea, vastă și cenușie. Sclipiri argintii se jucau în valuri, în formă de păsări, cai și cerbi.

Simon se întoarse în casă. Sora lui, Anna, care stătea cocoțată pe trepte, se ridică brusc și o zbughi în sufragerie. Primul lucru pe care-l făcu fu să pornească sistemul audio și să pună un anume cântec pop, pe care Simon îl detesta.

„Să ai grijă de ea, așa a spus tata”, suna în mintea lui Simon. „Ce știe el? N-are ea nevoie de grija mea.” Trecu pe lângă ușa sufrageriei și aruncă o privire spre sora lui, care țopăia și cânta aiurea versurile cântecului. „E cât se poate de fericită”, își spuse el în gând.

Oftând, se îndreptă leneș spre laptopul mamei, care era pe masa din bucătărie, și se logă pe o rețea socială. Nu era nimic nou. Toți prietenii lui, de la fosta școală, erau în vacanță. Încă nu apucase să-și facă prieteni noi de când se mutaseră. Își puse căștile în urechi și începu să asculte una dintre piesele lui preferate, încercând să se izoleze de zgomotul făcut de Anna. Făcuse economii să-și ia un mp3 player. Nu avusese voie să-și ia laptop, mai ales după ce se întâmplase în familie. Era singurul lucru pe care-l mai avea din Londra, după ce tatăl lui își pierduse slujba și veniseră să trăiască aici, în căsuța asta închiriată.

– Hai să dansăm!

Anna venise lângă el și-l trăgea de mânecă. Îi bubuia și mai tare capul. Își scoase din ureche una dintre căști.

– Lasă-mă-n pace! ripostă el încet.

Anna se întoarse în fugă în sufragerie și puse piesa de la început.

Înfuriat brusc, Simon se ridică de pe scăunel și năvăli spre ea.

– Dă-l mai încet, Anna! îi ceru el, înaintând.

Ea dădu muzica și mai tare.

Simon își smulse și cealaltă cască din ureche.

– Anna! Am zis să dai mai încet!

Ea însă nu era impresionată. Chicotind, se întoarse cu spatele la Simon și dădu volumul aproape la maxim. Zgomotul era infernal și duduia în capul lui Simon, ceea ce-i intensifica și mai mult migrena.

– De ce trebuie să fii mereu așa enervantă?

Simon trecu furios pe lângă ea și reuși să oprească muzica. Acum răsună liniștea în jurul lor.

– Tu de ce nu faci niciodată ce vreau eu? îl întreabă Anna, pornind muzica din nou. Întotdeauna facem numai ce vrei tu, nu și ce vreau eu.

„Chiar nu-i adevărat“, o contrazise Simon în mintea lui, simțind că toată viața i se învârtea în jurul surorii lui.

– Mă doare capul! Mă doare rău! Iar ție nu-ți pasă decât de tine!

Anna scoase limba la el și începu să se prostască, dansând.

- Oricum, muzica ta e stupidă, zise ea. Asculți doar chestii plictisitoare.

Dădu să pună mâna pe playerul lui, dar Simon îl ridică iute, ca să nu ajungă la el, și ea începu să țopăie.

- A început emisiunea mea preferată, zise ea, îndreptându-se spre televizor.

În clipa următoare, lumina și sunetul televizorului intrară în competiție cu muzica. Simon închise ochii și făcu o grimasă.

Brusc, îi veni o idee. Începu să răscolească printre cărțile de pe raft. Erau niște basme, pe care părinții li le citiseră când erau mici, în cealaltă viață, pe care o duseseră înainte să se mute și să se schimbe totul.

- Știi ce pătesc fetițele care-și supără frații? o întrebă Simon.

Scoase o carte de pe raft, intitulată *Pe tărâmul Regelui Frânt*.

- Nu-mi pasă, îi răspunse Anna în batjocură, agitându-se prin cameră.

Zgomotul se întetea din ce în ce mai mult, vocile tunau și ritmul bubuia. Simon simțea că nu mai putea să îndure.

Îi fierbea capul de nervi. Voia să țipe la ea. Voia să fie cu prietenii lui. Voia să navigheze pe mare, să fie în deșert sau la Polul Nord, oriunde, numai aici, cu sora lui cea enervantă, nu.

– Mai știi poezioara, nu? continuă Simon, dând volumul televizorului mai încet. Ți-aduci aminte, de când erai mică? Mai știi cât de sinistră e?

„Mai ales imaginile”, își spuse în mintea lui. Nicăieri, în carte, nu era vreo imagine cu Regele Frânt însuși; doar spații goale, pustii, străbătute de o mulțime de siluete mici, care înaintau împotriva vântului, și turnuri negre din sticlă, care se întindeau spre cer, pline de lumini bizare.

Pufnind în răs, Anna luă telecomanda și dădu, din nou, muzica mai tare. La televizor era o emisiune cu un joc, din care se auzeau multe sunete stridente și strigătele publicului. Lui Simon i se părea de neînțeles de ce o interesa pe Anna această emisiune.

Fetița începuse să sară pe canapea, lângă vitrina cu ultimele porțelanuri pe care le mai deținea familia, și de care era sprijinită o vază înaltă cu multe lalele.

– Anna, încetează! O să spargi ceva!

Simon deschise cartea. „E pe-aici pe undeva”, se gândea el. „Poezioara cu ajutorul căreia scapi de frații enervanți.” Atunci, îi trecu ceva prin minte, ca o umbră, și clipi. „De ce, oare, mi-am adus aminte de ea, tocmai acum?” se întrebă. Habar n-avea. Ideea îi venise dintr-o amintire adânc înrădăcinată. „Sigur o s-o sperie și exact asta vreau. S-o sperii, ca să tacă și ca să mă lase-n pace.”

– Nu-mi pasă! Nu-mi pasă! striga Anna veselă, sărind pe ritmul muzicii și pronunțând fiecare cuvânt pe același ritm reverberant.

– Îi sun pe mama și pe tata! răspunse Simon, știind totuși că asta n-o va impresiona.

– Nu-mi pasă! Nu-mi pasă!

Sărind, reuși să lovească vaza cu cotul și s-o dărâme. Vaza se sparse și petalele roșii sclipeau, pline de apă, pe covor.

– Chem poliția! mai încercă el, așteptând o reacție.

Nici vorbă însă. Anna se rostogolea pe jos, ca un ghem.

– Fraierul de Simon! Scârbosul de Simon!

Simon scrâșni din dinți.

Ea sări în sus, vrând să-i apuce din nou playerul, și i-l smulse din mână. Își băgă căștile-n urechi și începu să danseze prosteste.

– Dă-mi-l înapoi! Dă-mi-l imediat!

Dădu să-l agațe, dar ea se feri.

– Ooo, eu sunt Simon. Sunt așa de deștept. Îmi place muzica plictisitoare! îl imita Anna, râzând.

„Până aici!” se gândi Simon. Vru să-i ia playerul din mână. Se bătură un pic pe el, Simon trase destul de tare, dar Anna nu se lăsă mai prejos. Fetița alunecă, playerul zbură prin aer și căzu exact în balta de apă scursă din vaza spartă.

Simon se uita neajutorat la ecranul care începuse să-și schimbe culorile, într-un mod ciudat.

- L-ai stricat! exclamă el.

Îl ridică din apă și apăsă pe butoane, însă ecranul rămase de o culoare mov nedefinită. Îl aruncă într-o parte, înfuriat.

- Nu-mi pasă! Nu-mi pasă! striga Anna.

Afară, soarele se apropia de orizont.

„Așa deci“, își spuse el. „Te-nvăț eu minte.“ Furia îi măcina stomacul. „O să mă plimb prin cameră, ca și cum aș fi Regele Frânt, să vezi ce frică bag în tine.“

Tocmai atunci, se întâmplă să găsească poezi-oara. Cartea se deschise la pagina respectivă. El aruncă o privire spre versuri.

„De trei ori, și Regele Frânt o ia.“

Poezia arăta altfel decât își aducea aminte. „Asta pentru că a trecut mult de când am citit-o ultima oară“, își explică el. Se uită la cartea pe care o ținea în mâini. Ilustrațiile îi dădeau fiori.

„Nu fi prost. E o simplă carte.“

- Anna! Să știi c-o s-o fac. O să-l invoc. O să-l invoc pe Regele Frânt și o să vină să te ia!

„Îi arăt eu ei.“

Soarele era la orizont.

- Nu-mi mai e frică de el! țipă Anna.

Televizorul urla.

Simon strânse din dinți și trase aer adânc în piept. „Ia să vedem ce-avem de făcut”, își spuse. „Mergi de trei ori roată în jurul camerei, în direcția inversă acelor de ceasornic. Cum ar merge Soarele cu spatele, după cum zice în carte. Apoi, la apus, i-arăt eu ei.”

– Încep!

Întinse cartea deschisă în față și porni să se plimbe prin cameră, cu spatele, împiedicându-se de păpușile Annei și aproape călcând pe telecomandă. În mijlocul covorului, Anna râdea isteric, rostogolindu-se dintr-o parte în alta și vânturându-și brațele.

Simon bătea cu piciorul în pământ, în ton cu versurile recitate. Intona tare și apăsător.

„Îl invoc pe Regele Frânt.

De trei ori cu spatele dau roată.”

Anna murea de râs.

– Simon, Simon, scârbosul de Simon!

El continuă, cu pași mai repezi.

Soarele apunea, cufundând camera în amurg. Umbrele alunecau pe marginile pereților.

Părea că-și pierduse controlul. Se trezi că pronunță versurile, fără să se gândească la ele.

„La lăsarea serii va veni

Și-n noapte te va-nvălui.”

Simon nu prea își mai dădea seama de mișcările propriului corp. Auzea un bâzâit în cap. Își simțea

măinile și picioarele ușoare și străine, iar vocea parcă-i răsuna din altă parte și nicidecum din gâtul lui. Era ca și cum o forță pusese stăpânire pe el. Nu se mai putea opri, nici dacă ar fi vrut.

„ 'Nainte de răsărit,

Regele Frânt te va-nhăța!”

Era lângă canapea când termină de recitat poezia, și ultima lui silabă fu înecată de zgomotul refrenului pe care-l asculta Anna. Razele soarelui se retraseră tiptil din încăpere și se lăsă întunericul.

Deodată, Simon avu senzația că se poartă proteste. „De ce să vreau s-o sperii?” se gândi el.

Anna stătea întinsă pe spate, zguduindu-se de răs. Începuse alt cântec. Simon întinse mâna în spatele canapelei, ca să-l oprească, apoi luă telecomanda și închise televizorul. Luminița roșie sclișea. Aprinse o veioză înaltă și se bucură de lumina ei.

Simon începuse să tremure. Bâzâitul din cap se diminuase treptat și îi rămăsese doar migrena. Se uită spre Anna, care stătea nemișcată și, deodată, simți un fior de iubire pentru sora lui. Ea se ridică în capul oaselor și îl privi cu reproș.

- Hai, Anna. Treci la culcare, zise el cu blândețe. Nu vine nimeni să te ia.

- Nu vreau să mă culc! chițăi ea. Vreau înghețată!

Pe Simon îl apucau din nou nervii. Își încleștă dinții, încercând să se calmeze. „E surioara mea“, își zise el. Întinse mâna spre ea.

Anna încetă să mai chițăie și ridică ochii spre el, zâmbind.

– Hai, prostuțo! zise Simon încet.

Apoi simți din nou prezența umbrei în minte și auzi un sunet, ca de corn de vânătoare. Îl percepea atât de tare, încât fu nevoit să-și acopere urechile. Zgomotul se înteti și el se lăsă în genunchi pe jos, ca și cum ar fi fost torturat fizic.

Deodată, camera fu învăluită într-o lumină albă și strălucitoare. Se cutremura ceva. Era luna senină, care vibra. De undeva, se auzeau uși deschizându-se și lucruri care se strecurau prin ele. Umbrele se furișau în urma lor. O sabie scliffea cu cruzime. Diverse forme zburau în noapte. Forme aproape umane, care se înălțau, întinzându-se spre Anna.

„Ce se-ntâmplă?“ se întrebă Simon, speriat. „Nu se poate! Nu poate fi Regele Frânt!“

Cu toate acestea, cineva stătea deasupra Annei; era o formă întunecată, care ținea o sabie în mână.

Simon încercă să se miște, însă forța sunetului îl împiedica. O auzi pe Anna țipând și o strigă pe nume. La lumină, văzu o figură palidă, cu dinții sclipind.

Făcu un efort să se miște. Silueta o ținea pe Anna de braț.

– Simon! strigă ea. Ajută-mă!

Strângându-și toate puterile, Simon se târî în patru labe spre Anna. Sunetul cornului era de nesuportat. Își puse din nou mâinile la urechi.

Silueta o ridică pe Anna de la pământ și se retrase, cu ea, în lumina orbitoare.

– Simon! Simon!

Vocea ei își pierdea din intensitate. Simon ținea mâna streășină la ochi. Văzu silueta făcând o plecăciune și zâmbind, apoi o auzi pe Anna strigându-l, încă o dată.

Lumina scânteie pe oțelul sabiei și silueta se întoarse, în timp ce Anna țipa, iar Simon alerga spre ea. Apoi nu se mai întâmplă nimic.

Simon se prăbuși pe jos și, după ce își luă mâinile de la urechi, observă că avea sânge pe mână. Apoi își pierdu cunoștința, alunecând în beznă.

Când se trezi, era în pat, chiar înaintea zorilor. Mintea i se golise de tot. Se ridică repede, simțind că ceva nu era în regulă.

Un sunet îl atrase spre fereastră. Se mișca, oare, ceva în tufișuri, între ferigi?